שם הסיפור: מרומניה לישראל
קשיי העלייה וההסתגלות לחיים חדשים

ילדות

נולדתי ב-1950 בטקוץ' שברומניה. בטקוץ' הייתה יהדות מפוארת. אוסף של זיכרונות סיפורים אירועים של הקהילה היהודית מהעיר והסביבה מופיעים בספרים שנכתבו, אחד מהספרים הללו הוא הספר "טקוץ' שהייתה..." של מדי גולדברג (אמא של רון ארד בתיה ארד הייתה מטקוץ'). בשנים שגדלתי הייתה אווירה לא נעימה בשבילי כילדה יהודייה. כמעט ולא יצאנו מהבית. פעם אחת בשבוע היינו נפגשים בכיתה בבית הספר ולמדנו יידיש. בכיתה היו רק תלמידים יהודיים בכל הגילאים, ומקצוע היידיש נכלל בתעודה. הייתי בתנועת הנוער פיונר והיינו עם עניבה אדומה וסיכה. כשהייתי מגיעה הביתה הייתה לי פינה ושם תמיד שמתי את העניבה והסיכה בהתרגשות רבה, אפילו באירועים משפחתיים היינו עם העניבה והסיכה בגאווה רבה. בהמשך השתייכנו לאוטצ'ה (ברומנית: .U.T.C).
שנים ביקשנו לעלות לארץ וכשקיבלנו אישור (בשנת 1976) ועמדתי לעלות לישראל אז העמידו אותי על במה בתוך אולם מלא אנשים וחברים מהעבודה הוציאו אותי מהאירגון במילים קשות שגרמו לי לבכות. כל יום שישי אמא שלי הייתה מדליקה נרות (כיום יש לי בבית את אחד הפמוטים שסוברים שהם מ – 1920).
בחגים אמא הייתה מוציאה מהארגז בגדים יפים, שרשרת פנינים, נעלי עקב והייתה הופכת ל"גברת מגונדרת" (אני עדיין מרגישה את הריח של הנפטלין). כולנו היינו הולכים בהתרגשות רבה לבית הכנסת (ברומנית: Sinagoga וביידיש: Shil שיל המילה שיל כנראה מגיעה מ – שול הכוונה בית ספר יידיש).
אמא שלי ודודתי גולדה היו מביאות הומן טש, לייקח, סכרלך (עדיין הריח שלהם איתי).

אני ומשפחתי

וזאת אני

עלייה

ב - 1976 קיבלנו אישור לבקשה לעלות לישראל לאחר הרבה שנים של המתנה, לכל משפחה הוקצב להביא חפצים עד משקל מסוים, נתנו אפשרות להורים של בעלי לקחת דברים כי המחשבה הייתה שאנחנו כאנשים צעירים נוכל לעבוד ולהשיג את מה שצריך.

בשדה התעופה המתין לנו הרב חבר מכפר חב"ד. הוא הכיר אותנו מרומניה בזמן שהוא עבד שם כשכיר וניהל שם את כל חיי היהדות מהעיר שלנו הוא חיתן אותנו וגם ערך את הברית של בני הבכור איציק ולאחר חודש וחצי בארץ גם עשה ברית לבני השני שמוליק.

שני בני איציק ושמוליק

איציק

שמוליק

היום זה מצחיק אבל אז בכלל לא, היינו עם שני תינוקות: אחד בן שנה והשני רק נולד עוד לא עבדנו, היה חסר לנו את הציוד המינימלי כי השארנו המון ציוד בחצר הבית ברומניה כדי שלא יעשו לנו בעיות בגלל עודף משקל, הארגז מרומניה עוד לא הגיע אז חיתלנו את ילדינו עם קרעים של סדינים, והעגלה הראשונה של ילדי היה חסר בה גלגל, זו הייתה עגלה שביקשנו מהשכנים שלנו במעון עולים, העגלה כבר לא הייתה בשימוש לכן ילדי השכנים שחקו בה בחצר. המשפחה הזאת הייתה משפחה של רבנים בכפר חבד, ובאחד מערבי השישי, הם הזמינו אותנו לארוחה, פעם ראשונה שאכלנו את שקדי המרק כל כך התפעלתי מהמאכל הזה.

לא פעם שמענו: "איזה כיף לכם הילדים שלכם כבר לא ישתתפו במלחמות" אך כל בני היו באבופור (בלבנון).

היה לנו קשה להסתגל להתנהגויות של הארץ, כשראינו שאנשים הולכים עם נעלי ספורט חשבנו שזה עובדה שלאנשים אין כסף לקנות נעלים כי מהמקום שהגענו נעלי ספורט היו מיועדות לשיעור ספורט בלבד!

למדנו עברית ביחד עם הילדים שלנו. שנתיים אחרי ששמוליק נולד, ינקי נולד, ולאחר עוד שנתיים נטע נולדה.

היה קשה אך היינו מאושרים שהילדים גדלים ומתפתחים יפה בארץ שלהם בארץ ישראל שלנו.

מקצוע

כשהתחלתי לעבוד בבית החולים (אני אחות במקצוע) הייתי מתרגשת מכל צלצול טלפון ופחדתי לענות כי עוד לא ידעתי עברית.

בעלי פרדי כימאי במקצוע עבד במפעל תרופות, ואני עבדתי כאחות בבית החולים "הדסה" אחרי שש שנים בעקבות שהמפעל של פרדי עבר לבאר שבע עברתי לעבוד בבית החולים "סורוקה", עבדתי בהמון משמרות לילה בשביל להיות עם הילדים במשך היום והרבה משמרות בחגים ובסופי שבוע ופרדי היה עם הילדים. קיבלתי פעמיים פרס של אחות מצטיינת.

חפץ

פמוט זה נשאר מזוג הפמוטים שאמא שלי הייתה מדליקה בכל יום שישי, אני עדין מדליקה את הפמוט הזה כל יום שישי בהתרגשות רבה.

פמוט מבית אמא מ – 1920